

ADVENDIAJA I PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Js63 ,16b-17.19b; Js64 ,3-7)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Sina, Issand, oled meie Isa, muistsest ajast on sinu nimi "Meie lunastaja". Miks lased sina, Issand, meil eksida sinu teedelt, teha kõvaks oma südame, nõnda et me sind enam ei karda. Pöördu tagasi oma sulaste, oma pärisosa rahva pärast. Kärista lõhki taevas ja tule, nii et mäed värisevad su palge ees. Ükski kõrv pole kuulnud ega ükski silm näinud teist Jumalat peale sinu, kes aitab tema peale lootjat. Sina tuled ju vastu sellele, kes rõõmsasti õigluses elab, neile, kes mõtlevad sinu teedest. Vaata, sa vihastusid, et meie tegime pattu, elasime kaua oma pattudes ja hakkasime sinu vastu mässama. Me kõik oleme saanud roojaseks ja meie õiglus on nagu määrdunud riie. Me oleme nagu närtsinud lehed ja meie süü kannab meid tuulena minema. Ei ole kedagi, kes hüüaks appi sinu nime, keegi ei õhuta end sinust kinni haarama, sest sina oled peitnud oma palge meie eest ja andnud meid meie süütegude meeleva. Aga nüüd, Issand, oled sina meie Isa. Meie oleme savi ja sina oled meid vorminud - meie kõik oleme sinu kätetöö.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps80 , 15-16. 18-19 R: 4)

R: Issand, lase oma pale paista meie üle, siis oleme päästetud.

Sina, Iisraeli karjane, kuulata,
kes sa troonid keerubite üle.

Ärata oma vägevus
ja tule meile appi.

R:

Taevavägede Jumal, pööra end jälle meie poole!

Vaata taevast alla ja näe!

Külasta seda viinapuud

ja seda viinamäge, mille sinu parem käsi on istutanud.

R:

Sinu käsi kaitsku meest su paremal käel,
inimesepoega, kelle sa oled teinud tugevaks sind teenima.

Hoia meid elus, ja me hüüame appi sinu nime,
me ei pöördu sinust enam kõrvale.

R:

(Teine lugemine 1Kol ,3-9)

Lugemine püha apostel Pauluse esimesest kirjast korintlastele:

Armumõistust ja rahu Jumalalt, meie Isalt ja Issandalt Jeesuselt Kristuselt! Ma tänan alati oma Jumalat teie pärast, selle armumõistuse eest, mis teile on Kristuses Jeesuses antud. Temas te ju oletegi rikkaks saanud kõigi õpetusesõnade ja kõige tunnetuse poolest, ning tunnistus Kristusest on teisse kinnitatud.

Nii ei ole teil puudu ühestki Jumala annist, kui te ootate meie Issanda Jeesuse Kristuse ilmumist, kes kinnitab teid kuni lõpuni, et te oleksite laitmatult puhtad meie Issanda Jeesuse Kristuse päeval. Sest ustav on Jumal, kes on teid kutsunud osadusse tema Pojaga Jeesuse Kristuse, meie Issandaga.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ps 85,8)

Halleluuja. Issand, osuta meile oma armu,
ja lase meil osa saada igavesest õndsusest. Halleluuja.

(Evangeelium Mk13 ,24-37)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal ütles Jeesus oma jüngritele: "Neil päevil, pärast suurt ahistust, pimeneb päike ja kuu ei anna enam oma valgust, tähed langevad taevast alla ja taevavägesid kõigutatakse. Siis nähakse Inimese Poega tulevat pilve sees suure väe ja auhiilgusega. Ning tema läkitab oma inglid ja kogub kokku oma äravalituid kõigi nelja tuule poolt, maa äärest taeva ääreni. Pange tähele võrdpilti viigipuust: kui selle oksad ajavad uusi võrseid ja lähevad lehte, siis te teate, et suvi on lähedal. Nõnda ka teie, kui te näete kõike seda sündivat, siis teadke, et lõpp on ukse ees.

Tõesti ma ütlen teile: see sugupõlv ei kao enne ära, kui see kõik sünnib. Aga kui taevad ja maa hävinevad, siis minu sõnad ometi ei kao. Kuid sellest tunnist ja päevast ei tea keegi - ei inglid taevast ega Poeg - ainult Isa ainuüksi. Vaadake ette ja valvake, sest teie ei tea, millal on aeg kätte jõudnud. Sellega on nii nagu mehega, kes läks teele võõrale maale ja jättis oma sulastele ülesande - igapäevase töö, aga uksehoidjal ta käskis valvata. Nõnda tuleb ka teil ärkvel olla, sest te ei tea, millal majaisand tuleb, kas õhtul või keskööl, kukelaulu ajal või varahommikul, et kui ta äkki on kohal, siis ta ei leiaks teid magamas. Aga mida ma ütlen, ütlen kõigile: Valvake!"
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, möödunud sajandi kaheksakümnendate lõpus rääkis üks tuttav mulle kord tõsimeeli, et aastal 1990 tuleb maailmalõpp. Paari aasta pärast kohtasin teda taas ja küsisin, et kuhu siis tema maailmalõpp jäi. Mehe nägu läks tõsiseks, ta madaldas häält ja pooleldi sosistades ütles vandeseltslasliku tooniga: noh, sai ikka ka kõvasti palvetatud... Jajah, - kiitsin mina aasides takka, - maailm ei saa kunagi teadma oma päästja nime! Seepeale langetas mees malbelt silmad ja naeratas rahulolevalt, kuid peaaegu pühakliku tagasihoidlikkusega...

Jah, muidugi, aeg on vahepeal edasi läinud ja maailmalõppe on hiljemgi palju kordi välja kuulutatud, nii et inimkond suhtub neisse üha rohkem huumoriga, ning sõbrad küsivad üksteiselt järgmisel hommikul naerdes: noh, kas me oleme ikka veel elus, kuhu maailmalõpp jäi? Tegelikult aga on maailmalõpp hiljemalt miljardi aasta pärast ju astrofüüsikaline reaalsus, mille kohta ei saa tekkida küsimust, kas see tuleb, vaid ainult, millal see kätte jõuab.
Me loeme patutunnistuse.

Jutlus

Armsad õed ja vennad, Advendiaeg on ootuseaeg. Ootus kui selline võib aga olla kantud nii meeldivast ärevusest kui halvavast hirmust, kõhklevast teadmatusest tuleviku ees kui ka üleväsimusest ja tülpimusest. Ootus võib meid mõjutada mitut moodi, siinkohal tasub meenutada üht huvitavat episoodi II maailmasõja ajaloost.

1943. aastal alustasid lääneliitlased operatsiooni Quicksilver, mille ülesandeks oli eksitada saksa luuret Euroopa läänerannikule tehtava invasiooni osas. Raadio kaudu saadeti eestrisse ohtrasti valeinfot terve väeosa - Esimese Ühendriikide väegrupi (FUSAG, the First United States Army Group) - kohta, mille komandöriks olivat kindral George S. Patton ja mis pidi maabuma kord Pas de Calais's, kord Normandia rannikul - seda pandi kinnitama ka topeltagentideks värvatud saksa spioonid. Niisugust väeosa polnud tegelikult olemaski, kuid rannikul kaitsepositsioonil seisvaid saksa vägesid sunniti nii olema kogu aeg kõige kõrgemas lahinguvalmiduses ning ootama palju massiivsemat rünnakut kui liitlastel tegelikult oli välja panna. Konspiratsioon oli põhjalik, vastase pealtkuulajate veenmiseks anti raadios ülevaateid olematu armeegrupi väeosadevahelistest spordivõistlustest ja teateid, millal keegi sõdur või ohvitser pidavat abielluma. Ranniku kaitsjaid uinutati süstemaatilise valeinfo

ning loodi seeläbi üllatusmoment, nii et kui invasioon lõpuks tõesti Normandias aset leidis, siis olid ootajad juba väsinud. Sest mingist hetkest alates ei piisa ärkvelolemiseks enam pelgast tahtejõust, millalgi peab ka välja magama, valveloleku stress kurnab ja teeb lõpuks tuimaks.

Valvake, sest te ei tea, millal majaisand tuleb, kas öhtul või keskööl, kukelaulu ajal või varahommikul, et kui ta äkki on kohal, siis ta ei leiaks teid magamas! Kui vaadelda ükskõik milliseid sõdu ja vägivallategusid ajaloos, võib aru saada, et sõda on alati lühinägelik lahendus nii võitjatele kui kaotajatele. Tegelikult on valvsus minetatud juba siis, kui kellelegi tuleb mõte sõda alustada. Pealegi saavad möödunud aegade sõdadest müüdid - võitjate järeltulijad tuletavad neist oma vägevuse ja õiguse teisi alamaks ja nende maad enda omaks pidada; kaotajad veeretavad seevastu ka enda süül tekkinud probleemid omaaegsete vallutajate kaela, ükskõik kui kaua aega tagasi vallutus aset leidis.

Jumala kohtu ees seisame aga kord üksi, ja meie käest küsitakse siis, kuivõrd oleme meie lubanud niisugustel müütidel ennast mõjutada - kas me ka isiklikus elus pidasime end oma saavutuste põhjal paremaks kui ühiskonna nõrgemad liikmed, või siis tundsimme end alati ja ainult ohvristaatuses ning tuletasime sellest endale põhjendamatu õigustusi.

Täna, armsad õed ja vennad, algab adventiaeg - aeg järele mõelda, aga ka aeg tegude jaoks. Inimesel peaks olema julgust oma vigu endale tunnistada enne, kui on juba hilja. Sellepärast olgem meiegi valvsad, sest me ei tea, millal majaisand meile tuleb. Jumala ees ei valmistu me üheksainsaks üleiniimlikuks pingutuseks, et võita üks lahing, vaid tema ees maksab kogu meie elutöö, mida me teostame päevast päeva. Surm või maailma lõpp tuleb ootamatult nagu varas öösel neile, kes ikka üritavad Jumalat kuidagi üle kavaldada, oma süü teiste kaela veeretada ja vastutust vältida. Puhas südametunnistus aga annab meile valmisoleku, milles me ei väsi ega pea oma Issandat kartma ka siis, kui ta meid une pealt ära kutsub. Aamen.